

>> *Modest Prats en la seva missa nova, 8 de març de 1959.*

La pastoral del tu a tu

IGNASI FORCANO

Un amic que no fa fressa però molta endreça, segons el meu parer: en Modest Prats i Domingo Ell, del 36, del 5 de setembre... Jo, del 37. El cos del seu pare, assassinat, trobat a Moncada i Reixach... El del meu avi matern, també... Ell feia tercer curs de llatí quan jo entrava, el 1948, al Seminari menor de Girona... Recordo un dels seus moments en què mostra qui i com és. No sé si fou pel meu aniversari, el 9 d'octubre, o perquè va regalar-me una estampa molt bonica de sant Ignasi de Loiola. Al darrere havia escrit, amb aquella lletra valenta i clara, paraules de bona amistat.

Els seus escrits poètics, descriptius i altres estils, quan ell mateix els llegia o declamava... ens feien gaudir i admirar també la seva creativitat.

En l'àmbit esportiu, els camps de la Sopa (Fontajau) varen ser un altre dels llocs on en Modest feia de les seves. També al pati del Seminari major, jugant a bàsquet. Però més al futbol. Porter espectacular i ben acompanyat,

com sempre, de la seva veu potent: «Deixeu-la...! Meva...!». Quines sortides de puny i estirades per terra...!

Curs 1963-1964. Canvis en el Seminari menor. Mn. Xavier Xutglà, director; Joan Pons, director espiritual; Narcís Costabella i un servidor, col·laboradors. Els caps de setmana, en Modest venia de Barcelona, on estudiava a la Universitat. Com ens deixava bocabadats explicant el com i què d'aquell món nou per als qui tot just encetàvem una vida totalment diferent en molts sentits... Recordo les preguntes i comentaris, tot passejant per la terrassa que dona al pati del Seminari major, actual pàrquing de la Universitat gironina. Una vegada, en el que en deïem el teatre del menor, antic magatzem de les patates -on, per cert, els vespres del dissabtes, quan els seminaristes anaven a casa seva (novetat en aquells anys), miràvem sèries com *Els Intocables d'Elliot Ness*, *Perry Mason*, *Ironside*... - un dia vaig explicar, durant una representació

Tal com escriu Espriu parlant d'en Raimon, en Modest és tot un caràcter

teatral per als seminaristes més joves (11-16 anys), una rondalla. L'acabava amb una peça musical italiana per il·lustrar el que havia dit. L'argument era totalment imaginari, i estava ambientat en el Barri Vell de Girona. Aquell dia en Modest hi era. Quan vàrem acabar em diu: «Tens bona imaginació...». I així, altres fets pels quals avui diríem: «Sempre acompanyant».

Dos dies a la setmana, essent rector del Mercadal, dinàvem uns quants capellans de la ciutat al pis de la Parròquia. La fèiem petar parlant de tot. De cop i volta, per aquelles coses que passen a la vida, deixo d'anar-hi a dinar. Al cap d'un temps llarg, com qui no diu res, un dia em pregunta el perquè. Li ho explico i em diu: «Ja m'ho pensava». Sempre acompanyant.

Tal com escriu Espriu parlant d'en Raimon, en Modest és tot un caràcter.

Compromès i preocupat, lluitador amb fets ben concrets. Per exemple, l'Església a Catalunya i la defensa del català. Organitza una trobada amb persones amigues seves intel·lectuals i de pes, a casa nostra. Volia assegurar una acció perquè la jubilació del nostre bisbe Jaume fos ben continuada per gent del país. Una trucada explicant-me el què i preguntant: «Et sembla bé si venim a la teva parròquia de Sant Pau?». Dit i fet. El resultat, després d'altres accions, va ser positiu i efectiu.

Fòrum Joan Alsina: membre actiu, constant, participatiu. Va signar tots els escrits i sempre dient-hi la seva. Fou un membre compromès. És un altre exemple de com en Modest era fidel a si mateix i de cara als altres. Sempre acompanyant.

En resum: és en Modest que comença molt modestament i, sense deixar de ser ell, creix, rep, sembla, recull i frueix fins al punt de ser i fer el que volia. Persona que fou empordanesa de cap a peus, gran capellà... Amic, servicial, savi, poeta. Enamorat de la seva família, poble, país: Catalunya. És Poble de Déu que camina, mirant sempre endavant.

Ignasi Forcano i Isern és sacerdot.